

keskiyön aurinko

WSOY

TWILIGHT-MENESTYSSARJAN TEKIJÄLTÄ
STEPHENIE MEYER

Stephenie Meyer

Keskiyön aurinko

SUOMENTANEET

ILKKA REKIARO, PÄIVI REKIARO JA TIINA OHINMAA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sitaatin Jane Austenin teoksesta *Järki ja tunteet* suomentanut Aune Brotherus
Suomentajat kiittävät Karri Kokkoa avusta baseballtermien kääntämisessä ja
Jukka I. Karjalaista musiikkitermeistä.

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of
the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or
persons, living or dead, is coincidental.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Midnight Sun

COPYRIGHT © 2020 BY STEPHENIE MEYER
First published by Little, Brown and Company 2020.
Little, Brown and Company is a division of Hachette Book Group, Inc.
This edition published by arrangement with Writers House,
New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Canova, Antonio. Cupid and Psyche
Title page photograph: The State Hermitage Museum, St. Petersburg
Photograph copyright © The State Hermitage Museum / photo by Vladimir Terebenin

Cover art copyright © 2020 by Roger Hagadone
Cover Design by Dave Caplan and Gail Doobinin
Cover copyright © 2020 by Hachette Book Group, Inc.

Zephyr Typeface used in *Midnight Sun*. Software © P22 TYPE FOUNDRY, INC.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ILKKA REKIARO, PÄIVI REKIARO JA WSOY 2020
DIALOGIN OSALTA KIRJASSA ON KÄYTETTY OSITTAIN TIINA OHINMAAN KÄÄNNÖSTÄ
KIRJASTA HOUKUTUS (WSOY 2005).

ISBN 978-951-0-46324-6
PAINETTU EU:SSA

Omistan tämän kirjan kaikille lukijoille, jotka ovat olleet antoisa osa elämäni jo viisitoista vuotta. Ensimmäisen kerran tavatessamme monet teistä olivat nuoria teinejä, silmät sirkeinä tulevaisuudenhaaveista. Toivon, että myöhempinä vuosina löysitte haaveenne ja että ne toteutuivat jopa paremmin kuin osaitte odottaa.

SISÄLLYS

1. ENSIKOHTAAMINEN.....	9
2. AVOIN KIRJA.....	32
3. RISKI	59
4. NÄYT	81
5. KUTSUJA	95
6. VERIRYHMÄ.....	124
7. MELODIA.....	149
8. AAVE.....	165
9. PORT ANGELES.....	174
10. TEORIA.....	202
11. KUULUSTELUA.....	225
12. HANKALUUKSIA	252
13. LISÄÄ HANKALUUKSIA	271
14. LÄHEMÄKSI	298
15. TODENNÄKÖISYYS	312
16. VYYHTI.....	336
17. TUNNUSTUKSIA	349
18. HENGEN VOITTO AINEESTA	390
19. KOTI	426
20. CARLISLE.....	458
21. PELI	473
22. METSÄSTYS	510
23. JÄÄHYVÄISET	533
24. VÄIJYTYS	554
25. KILPA-AJO	568
26. VERI.....	583
27. TEHTÄVIÄ	594
28. KOLME KESKUSTELUA.....	604
29. VÄISTÄMÄTÖN TULOS.....	625
30. LOPUKSI: TILaisuus	645
KIITOKSET	670

1. ENSIKOHTAAMINEN

TÄHÄN AIKAAN PÄIVÄSTÄ toivoin mitä hartaimmin, että pystyisin nukkumaan.

Lukio.

Vai oliko *kiirastuli* oikea sana? Jos olisin jollain tavoin voinut sovittaa syntini, tällä olisin varmasti saanut anteeksi ainakin osan niistä. Yksitoikkoisuuteen oli mahdotonta tottua – jokainen päivä tuntui uskomattomasti edellistä puisevammalta.

Kenties tätä saattoi jopa pitää minun näkökulmastani eräänlaisena unena – jos uni määriteltäisiin aktiivisten vaiheiden väliseksi toimettomuudeksi.

Tuijotin ruokalan peränurkan rappauksen lohkeamia kuvitellen niiden muodostavan kuvioita, joita ne eivät muodostaneet. Se oli yksi keino vaientaa ne hölöttäjät, joiden äänet pulputtivat päässäni kuin vuolas virta.

Ummistin korvani sadoilta sellaisilta ääniltä silkasta pitkästymisestä.

Olin kuullut ihan tarpeeksi ihmisajatuksia – niissä ei ollut mitään uutta. Tänään kaikkien ajatukset pyörivät hyvin triviaalin draaman ympärillä: pieneen oppilaskuntaan oli saapunut uusi jäsen. Porukka oli tohkeissaan aivan mitättömistäkin asioista. Olin nähnyt joka suunnasta, miten uudet kasvot toistuivat yhden jos toisenkin oppilaan ajatuksissa. Ihan tavallisen ihmistytön kasvot. Innostus hänen saapumisestaan oli kyllästyttävän ennalta arvattavaa – samanlainen reaktio kuin jos taaperoilta väläyttäisi kiiltävää esinettä. Puolet lammasmaisista pojista kuvitteli jo hullaantuvansa tuohon tyttöön vain siksi, että hän oli jotain uutta katsella. Yritin entistä kovemmin sulkea heidän äänensä pois.

Vain neljän puhujan äänen vaiensin kohteliaisuudesta enkä inhosta: kahden veljeni ja kahden sisareni, jotka olivat tottuneet yksityisyyden menetykseen minun seurassani siinä määrin, että harvoin piittasivat

siitä. Annoin heille sen mitä pystyin. Yritin jos suinkin mahdollista olla kuuntelematta.

Mutta yrityksistäni huolimatta minä tiesin.

Rosalie ajatteli tavalliseen tapaan itseään. Hän oli huomannut heijastuvansa jonkun toisen oppilaan silmälaseista ja pohdiskeli omaa täydellisyyttään, hänen mielensä oli puron yllätyksetön suvanto. Kenenkään muun hiukset eivät olleet lähempänä aidon kullan väriä, kenenkään muun vartalo ei ollut niin täydellinen tiimalasi, kenenkään muun kasvot eivät olleet niin silmää hivelevästi symmetrisen soikeat. Hän ei verrannut itseään täällä oleviin ihmisiin; rinnastus olisi ollut koominen, järjetön. Hän ajatteli muita meidän laisiamme, joista yksikään ei ollut hänen vertaisensa.

Emmettin yleensä huoleton ilme oli turhautumisesta myrtynyt. Nytkin hän suki pikimustia hiuksiaan valtavalla kouralla ja kahmaisi kiharoita nyrkkiinsä. Hän pihisi yhä kiukusta painiottelun takia, jonka oli hävinnyt Jasperille yöllä. Hän joutuisi ottamaan vähäisestä kärsivällisyydestään kaiken irti selvittääkseen koulupäivän loppuun ja sitten päästäkseen järjestämään uusintaottelun. Emmettin ajatusten kuuntelu ei milloinkaan tuntunut tungettelevalta, koska hän ei ikinä ajatellut mitään, mitä ei ollut valmis sanomaan ääneen tai toteuttamaan käytännössä. Ehkä tunsin syyllisyyttä muiden ajatusten kuuntelemisesta ainoastaan siksi, että arvasin heidän päässään pyörivän sellaisiakin asioita, joita he eivät halunneet minun tietävän. Jos Rosalien pää oli puron suvanto, Emmettin mieli oli lasinkirkas järvi, johon ei langennut varjon häivääkään.

Ja Jasper kärsi. Hillitsin huokaukseni.

Edward. Alice kutsui minua päässäni ja minä havahduin oitis.

Vaikutus oli sama kuin jos minua oli kutsuttu ääneen nimeltä. Olin hyvilläni siitä, että etunimeni oli viime vuosikymmenien kuluessa jäänyt muodista – se oli ollut menneisyydessä ärsyttävä. Aina jonkun ajatellessa ketä tahansa Edwardia pääni oli kääntynyt vaistomaisesti.

Nyt pääni ei kääntynyt. Alicelta ja minulta nämä kahdenkeskiset keskustelut onnistuivat hyvin. Meidät yllätettiin ani harvoin. Pidin katseeni rappauksessa.

Miten hän pärjää? hän kysyi.

Ilmeeni ärtyi, mistä kertoi vain pieni suun asennon muutos. Se ei paljastaisi muille mitään. Sen saattoi tulkita tympääntymisen merkiksi.

Jasper oli ollut hievahtamatta liian pitkään. Hän ei liikahdellut ihmisten tapaan niin kuin meidän kaikkien oli liikahdeltava, tehtävä jatkuvia

liikkeitä, jotta emme herättäisi huomiota – kuten Emmett hiuksiaan repimällä, Rosalie ristimällä jalkansa ensin oikealle ja sitten vasemmalle, Alice naputtamalla kengänkärkeään linoleumiin tai minä kääntelemällä päätäni tuijottaakseni jotain toista seinän kuviota. Jasper näytti halvaantuneelta, hänen hoikka olemuksensa oli suora kuin seipään nielleellä eikä edes hänen hunajanvärinen tukkansa näyttänyt reagoivan ritilöistä virtaavaan ilmaan.

Alicen henkinen sävy oli nyt hätääntynyt, ja näin mielessäni hänen vilkuilevan Jasperia syrjäsilmin. *Onko tilanne vaarallinen?* Alice tutki lähitulevaisuutta selaamalla yksitoikkoisia näkyjä, etsien ärtyneen ilmeeni syytä. Silti hän muisti viedä toisen pienen nyrkkinsä terävän leukansa alle ja räpätellä säännöllisesti silmiään. Hän sukaisi lyhyttä, epätasaisen mustaa tukkaansa silmiltään.

Käänsin päätäni hitaasti vasemmalle kuin katsoakseni seinätiiliä, huokaisin ja käänsin katseeni oikealle, takaisin seinän lohkeamiin. Muut olettaisivat minun esittävän ihmistä. Vain Alice tiesi minun pudistavan päätäni.

Hän rentoutui. *Kerro jos tilanne muuttuu pahaksi.*

Liikutin ainoastaan silmiäni, ensin ylös kattoon ja sitten takaisin alas.

Kiitos kun autat.

Onneksi en voinut vastata hänelle ääneen. Mitä olisin sanonut? *Ilo on kokonaan minun puolellani?* Ei kyse siitä ollut. Minusta oli kurja kuunnella Jasperin kamppailua. Oliko todellakin tarpeen kokeilla tällä tavoin? Eikö olisi turvallisempaa myöntää suoraan, ettei hän ehkä koskaan pystyisi hillitsemään janoaan yhtä hyvin kuin me muut, ja olla koettelematta hänen rajojaan? Miksi leikkiä tulella?

Edellisestä saalistusretkestämme oli kaksi viikkoa. Se ei ollut kohtuuttoman vaikea aika meille muille. Hiukan epämukava toisinaan – jos ihminen käveli liian läheltä ja jos tuuli puhalsi väärästä suunnasta. Mutta ihmiset ani harvoin kävelivät liian läheltä. Vaisto sanoi heille sen, mitä heidän tietoinen ajattelunsa ei pystyisi ymmärtämään: me olimme vaara, jota kannatti välttää.

Juuri nyt Jasper oli hyvin vaarallinen.

Sitä ei sattunut usein, mutta silloin tällöin hämmästyin, miten autuaan tietämättömiä ympärillämme olevat ihmiset olivat. Olimme tottuneet siihen, osasimme aina odottaa sitä, mutta joskus se pisti tavallista enemmän silmään. Yksikään oppilaista ei huomannut meidän istuvan täällä ruokalan naarmuisessa pöydässä, vaikka väijyvä tiikerilauma olisi ollut

vähemmän tappava kuin me. He näkivät vain viisi ihmistä, outoa mutta riittävästi ihmisen kaltaista. Oli vaikea kuvitella pysyvän hengissä noin kehoilla aisteilla.

Samassa lähipöydän päähän pysähtyi pienikokoinen tyttö juttelemaan kaverinsa kanssa. Hän heilautti lyhyttä kellanruskeaa tukkaansa ja haroi sitä sormillaan. Lämmittimet puhalsivat hänen hajuaan meihin päin. Olin tottunut siihen, millainen olo minulle tuosta hajusta tuli: kuivaa kurkkua pakotti, mahassa tuntui ontto kaipuu, lihakset vaistomaisesti supistuivat ja myrkkyä tulvahti suuhuni.

Tämä kaikki oli normaalia ja yleensä helppoa sivuuttaa. Mutta nyt se oli vaikeampaa ja reaktiot olivat voimakkaammat, kaksin verroin vahvemmat, tarkkailllessani Jasperia.

Jarper päästi mielikuvituksensa karkaamaan. Hän kuvitteli sen mielessään – kuvitteli nousevansa tuolilta Alicen vierestä ja astuvansa pienikokoisen tytön luo. Kuvitteli kumartuvansa kuin aikoisi kuiskata tämän korvaan ja antavansa huultensa koskettaa tytön kurkkua. Kuvitteli miltä tytön sykkeen kuuma virtaus ihon ohuen muurin alla tuntuisi suussa...

Potkaisin hänen tuoliaan.

Hän katsoi minuun. Hänen mustissa silmissään näkyi katkeruutta ennen kuin hän painoi katseensa alas. Kuulin häpeää ja kapinaa hänen päässään.

»Sori», Jasper mumisi.

Minä kohautin olkapäitäni.

»Sinä et aikonut tehdä mitään», Alice kuiskasi hänelle lohduttaakseen noloa Jasperia. »Minä näin sen.»

Taistelin ärtymystäni vastaan, sehän olisi paljastanut Alicen valehtelelevan. Meidän oli puhallettava yhteen hiileen, Alicen ja minun. Se ei ollut helppoa, olla friikkejä joukossa, jossa kaikki olivat jo muutenkin kummajaisia. Me varjelimme toistemme salaisuuksia.

»Auttaa, ainakin vähän, jos ajattelet heitä ihmisiksi», Alice ehdotti puhuen korkealla, soinnukkaalla äänellään niin nopeasti, etteivät ihmiset pystyisi ymmärtämään, vaikka joku olisi ollut tarpeeksi lähellä ja kuullut. »Hänen nimensä on Whitney. Hänellä on pikkusisko, joka on hänelle rakas. Hänen äitinsä kutsui Esmen niihin pihajuhlisiin, muistako?»

»Minä tiedän kuka hän on», Jasper tokaisi. Hän kääntyi katsomaan pientä ikkunaa – ikkunoita oli rivissä pitkän salin katonrajassa. Keskustelu päättyi häneen tylyyn äänensävyynsä.

Hänen olisi mentävä yöllä saalistamaan. Oli hullua ottaa tällaisia riskejä, yrittää koetella hänen vahvuuttaan ja kasvattaa hänen kestävyyyttään. Jasperin olisi parempi hyväksyä puutteensa ja toimia niiden rajoissa.

Alice huokaisi hiljaa, nousi, otti ruokatarjottimensa – eräänlaisen näyttämölavasteen – ja jätti Jasperin rauhaan. Alice tiesi, milloin Jasper oli saanut kyllikseen hänen kannustuksestaan. Rosalie ja Emmett olivat avoimia suhteestaan, mutta Alice ja Jasper tunsivat toistensa kaikki tarpeet yhtä hyvin kuin omansa. Ikään kuin hekin olisivat osanneet lukea ajatuksia – mutta vain toistensa ajatuksia.

Edward.

Refleksireaktio. Käännyin kuullessani nimeni, vaikkei sitä lausuttu ääneen vaan pelkästään ajateltiin.

Katseeni lukittui puoleksi sekunniksi hyvin vaaleiden, hertan muotoisten kasvojen isoihin, suklaanruskeisiin ihmissilmiin. Tunsin nuo kasvot, vaikken ollut ennen tätä hetkeä nähnyt niitä oikeasti. Ne olivat olleet tänään etualalla kaikkien ihmisten päässä. Uusi oppilas, Isabella Swan. Kaupungin poliisipäällikön tytär, joka oli jonkinlaisen huoltajuustilanteen myötä tuotu tänne asumaan. Bella. Hän oli oikaissut kaikkia, jotka olivat käyttäneet hänen lyhentämätöntä etunimeään.

Käänsin pitkästyneenä katseeni sivuun. Minulta meni hetki oivaltaa, ettei nimeäni ollut ajatellut hän.

Se on tietysti jo lätkässä Culleneihin, kuulin ensimmäisen ajatuksen jatkuvan.

Nyt tunnistin »äänen».

Jessica Stanley – hän ei ollutkaan vähään aikaan häirinyt minua sisäisellä pälpätyksellään. Mikä helpotus olikaan ollut, kun hän oli päässyt yli harhautuneesta fiksaatiostaan. Ennen oli ollut liki mahdotonta paeta hänen loputtomia ja naurettavia haaveilujaan. Olin silloin toivonut olevani selittää hänelle tarkalleen, mitä tapahtuisi, jos minun huuleni ja niiden takana olevat hampaat pääsisivät lähellekään häntä. Se jos mikä olisi vaientanut nuo ärsyttävät fantasiat. Minua melkein hymyilytti ajattellessani, miten hän olisi reagoanut.

Turha sen on toivoa, Jessica jatkoi. *Se ei ole edes nätti. En tajua, miksi Eric tuijottaa noin kovasti... tai Mike.*

Jälkimmäisen nimen kohdalla Jessica irvisti ajatuksissaan. Hänen uusi pakkomielteensä, suosittu Mike Newton, ei edes vilkaissut häntä. Mutta uusi tyttö näytti kiinnostavan Mikea. Taaskin yksi lapsi, joka kurkotti kohti kiiltävää esinettä. Se toi Jessican ajatuksiin ilkeää kärkevyyttä,

vaikka hän olikin päällisin puolin kohtelias uudelle tulokkaalle kertoessaan tälle, mitä minun perheestäni tiedettiin. Uuden oppilaan oli täytynyt kysyä meistä.

Tänään kaikki katsovat minuakin, Jessica ajatteli omahyväisesti. Kävi säkä, kun Bella on kahdella samalla kurssilla kuin minä. Mike varmaan haluaa kysyä minulta, mitä Bella...

Yritin sulkea pölinän päästäni ennen kuin tulin hulluksi kaikesta pikkumaisuudesta ja tyhjämpäväisyydestä.

»Jessica Stanley kertoo uudelle tytölle, Swanille, kaikkea törkyä Cullenin klaanista», minä mutisin Emmetille harhautukseksi.

Hän naurahti vaivihkaa. *Toivottavasti hän liioittelee sopivasti*, hän ajatteli.

»Hän on valitettavan mielikuvitukseton. Vihjailee vain hieman skandaalista. Ei sanaakaan kauhua. Olen aika pettynyt.»

Entä uusi tyttö? Ovatko juorut pettymys hänellekin?

Kuuntelin, mitä uusi tyttö, Bella, ajatteli Jessican tarinasta. Mitä hän näki katsoessaan omalaatuisia, poikkeuksellisen vaaleaihoisia sisaruksia, joita kaikki karttoivat?

Minun vastuullani oli selvittää hänen suhtautumisensa. Toimin perheeni »täyhystäjänä» – käytettäköön paremman puutteessa sitä sanaa. Suojellakseni meitä. Jos joku herkeäisi epäluuloiseksi, varoittaisin muita etukäteen ja voisimme helposti perääntyä. Sitä sattui ajoittain – joku ihminen, jolla oli vilkas mielikuvitus, näki meidät jonkin kirjan tai elokuvan henkilöhahmoina. Yleensä he erehtyivät, mutta oli parempi siirtyä muualle kuin ottaa riski, että joutuisimme suurennuslasin alle. Joskus harvoin, ani harvoin, joku arvasi oikein. Me emme antaneet sellaisille tilaisuutta kokeilla, pitikö heidän päätelmänsä paikkansa. Me vain katosimme eikä meistä jäänyt jäljelle muuta kuin pelottava muisto.

Vastaavanlaisesta tapauksesta oli kulunut kymmeniä vuosia.

En kuullut mitään, vaikka kuuntelin tarkkaan Jessican edelleen vuolaana jatkuvan joutavan sisäisen yksinpuhelun viereltä. Oli kuin hänen vieressään ei olisi istunut ketään. Erikoista. Oliko tyttö mennyt pois? Se ei vaikuttanut todennäköiseltä, koska Jessica edelleen pälpätti hänelle. Nostin katseeni ylös ja tunsin itseni epävakaaksi. Tarkistin, toimiko toinen »kuuloni» – mitä minun ei yleensä koskaan tarvinnut tehdä.

Jälleen katseeni nauliutui noihin ruskeisiin silmiin. Tyttö istui yhä samalla paikalla ja katsoi meihin päin – mikä oli kai ymmärrettävää, koska Jessica viihdytti häntä juoruamalla Culleneista.

Sekin olisi ymmärrettävää, että uusi tyttö ajatteli meitä.

Mutta en kuullut hiiskahdustakaan.

Lämmin, kutsuva puna rusotti hänen poskillaan hänen katsoessaan alas kiusaantuneena siitä, että hänet oli yllätetty tuijottamasta vierasta ihmistä. Oli hyvä, että Jasper edelleen katsoi ikkunaa. En halunnut kuvitellakaan, mitä tuo poskiin noussut veri olisi tehnyt hänen itsehillinnälleen.

Tytön tunteet olivat luettavissa hänen kasvoistaan yhtä selvästi kuin jos hän olisi kirjoittanut ne sanoina: hämmästys, kun hän tietämättään huomasi merkit, jotka osoittivat hänenlaistensa ja minunlaisten väliset hienonhienot erot; uteliaisuus, kun hän kuunteli Jessican tarinaa; ja lisäksi jotain muuta... Tenhoako se oli? Kerta ei olisi ensimmäinen. Me olimme heidän silmissään kauniita, niiden jotka oli tarkoitettu meille saaliiksi. Ja sitten viimeisenä kiusaantuneisuus.

Yhtä kaikki, vaikka hänen tunteensa olivat näkyneet ilmiselvästi hänen erikoisista silmistään – erikoisista, koska niissä oli syvyyttä – kuulin pelkkää hiljaisuutta sieltä missä hän istui. Pelkkää hiljaisuutta.

Minua hermostutti.

En ollut aiemmin kohdannut tällaista. Oliko minussa jotain vialla? Vointini oli täsmälleen samanlainen kuin aina. Kuuntelin huolestuneena tarkemmin.

Kaikki blokkamani äänet yhtäkkiä huusivat päässäni.

...millaisesta musiikista se mahtaa tykätä... voisinkohan mainita uudesta cd:stäni...? Mike Newton ajatteli kahden pöydän päässä – katse Bella Swanissa.

Katso nyt, miten Mike tapittaa tyttöä! Eikö sille riitä, että melkein kaikki tämän koulun tytöt odottavat läpäällään, että se... Eric Yorkien ajatukset olivat sapekkaita ja pyörivät nekin uuden tytön ympärillä.

...ällä. Ihan kuin tyttö olisi kuuluisa... Jopa Edward Cullen tuijottaa... Lauren Mallory oli niin mustasukkainen, että hänen naamansa olisi kuulunut olla tumman jaden värinen. *Ja Jessica leveilee meille uudella bestiksellään. Mikä vitsi...* Laurenin ajatukset pursuivat vihaa.

...kaikki ovat varmaan kysyneet siltä siitä. Mutta haluaisin jutella sen kanssa. Pitää keksiä jotain omaperäisempää, Ashley Dowling pohti.

...se saattaa olla samalla espanjan kurssilla... June Richardson toivoi.

...valtavasti tekemistä tänä iltana! Trigonometria ja enkun koe. Toivotavasti äiti... Angela Weber, hiljainen tyttö poikkeuksellisen suopeine ajatuksineen oli pöydän työistä ainoa, joka ajatteli jotain muuta kuin tuota Bellaa.

Kuulin heidät kaikki, kuulin kaikki merkityksettömät ajatukset, jotka heidän mieleensä juolahtivat. Mutta uudelta oppilaalta en kuullut mitään, tytöltä jolla oli harhaanjohtavan viestittävät silmät.

Mutta kuulin toki, mitä uusi tyttö sanoi puhuessaan Jessicalle. Minun ei tarvinnut lukea ajatuksia kuullakseni hänen hiljaisen, selkeän äänensä pitkän ruokalan toisesta päästä.

»Kuka tuo poika on, jolla on punaruskea tukka?» kuulin hänen kysyvän samalla kun hän vilkaisi minua uudestaan syrjäsilmin ja sitten äkkiä käänsi katseensa sivuun huomattuaan minun tuijottavan.

Jos olin ehtinyt toivoa, että hänen äänensä kuuleminen auttaisi minua tulkitsemaan hänen ajatustensa sävyn, petyin oitis. Yleensä ihmisten ajatukset tulivat heille mieleen samankorkuisina kuin heidän puheäänensä. Mutta tämä hiljainen, arka ääni oli vieras. Se ei ollut yksikään niistä sadoista ajatuksista, jotka parhaillaan poukkoilivat ruokalassa. Olin varma siitä. Ääni oli täysin uusi.

Lykkyä tykö, idiootti! Jessica ajatteli ennen kuin vastasi tytön kysymykseen. »Se on Edward. Varsinainen namupala kyllä, mutta ei kannata haitkailla sen perään. Se ei rupea seurustelemaan kenenkään kanssa. Täkäläiset tytöt eivät kai ole sille tarpeeksi hyvännäköisiä.» Jessica tuhahti hiljaa.

Käänsin pääni sivuun peittääkseni hymyni. Jessicalla ja hänen luokkatovereillaan ei ollut aavistustakaan siitä, miten onnekkaita he olivat, kun en tuntenut erityisemmin vetoa yhteenkään heistä.

Aistin hetkellisen huvittuneisuuteni alla oudon mielijohteen, jota en täysin ymmärtänyt. Sillä oli jotain tekemistä sen ilkeän kärkevyuden kanssa, jota Jessican ajatuksissa oli ja jota uusi tyttö ei tiedostanut... Tunsin kummaa halua astua heidän väliinsä suojelemaan Bella Swania Jessican mielen synkimmiltä juonilta. Olipa outo tunne. Yritin serviä siihen johtaneita vaikuttimia ja tutkistelin uutta tyttöä vielä kerran, nyt Jessican silmin. Olin herättänyt tuijotuksellani liikaa huomiota.

Ehkä tunne johtui jostain pitkään piilossa pysyneestä suojeleuvaistosta – vahva suojelee heikkoja. Jostain syystä tämä tyttö näytti hauraammalta kuin uudet luokkatoverinsa. Hänen ihonsa oli niin kuulas, että oli vaikea uskoa sen peittävän häntä kuin nimeksi. Näin tuon vaalean, ohuen kalvon alta kuultavien suonten sykkeen... Mutta en saisi keskittyä siihen. Olin oppinut taitavaksi tässä valitsemassani elämässä, mutta olin yhtä janoinen kuin Jasper, eikä ollut järkeä altistua houkutukselle.

Hänen kulmakarvojensa välissä oli pieni ryppy, josta hän ei näyttänyt tietävän mitään.

Kuinka uskomattoman turhauttavaa! Hänestä näki selvästi, että häntä jännitti istua siinä, keskustella väkinäisesti vieraiden ihmisten kanssa ja olla huomion keskipisteenä. Aistin hänen ujoutensa hänen hennoilta vaikuttavien hartioidensa hivenen kumarasta asennosta, kuin hän olisi odottanut, että hänet tyrmätään minä hetkenä hyvänsä. Mutta en voinut muuta kuin nähdä, pelkästään aistia ja pelkästään kuvitella. Tuon poikkeuksellisen ihmistytön ajatuksista kuulin pelkkää hiljaisuutta. Olin niille kuuro. Miksi?

»Mennäänkö?» Rosalie kuiskasi keskeyttäen pohdiskeluni.

Käänsin huojentuneena ajatukseni pois työstä. En halunnut edelleenkään epäonnistua yrityksissäni – epäonnistuminen oli minulle harvinaista ja erityisen ärsyttävää juuri siksi, että se oli harvinaista. En halunnut kiinnostua hänen kätkeymistä ajatuksistaan vain siksi, että ne olivat kätöksissä. Kun lopulta pääsisin lukemaan niitä – ja olin varma, että keksisin keinon – huomaisin varmasti niiden olevan yhtä heppoisia ja vähäpätöisiä kuin muidenkin ihmisten ajatukset. Ne eivät olisi niiden paljastamisen edellyttämän vaivan väärtejä.

»No, pelkääkö uusi tyttö meitä?» Emmett kysyi.

Kohautin olkapäitäni. Hän ei ollut tarpeeksi kiinnostunut penätäkseen minulta lisää tietoa.

Nousimme pöydästä ja lähdimme ruokalasta.

Emmett, Rosalie ja Jasper esiintyivät ylimmän luokan oppilaina. He lähtivät tunneilleen. Minä esitin nuorempaa roolia kuin he, kolmannen luokan oppilasta. Kävelin kohti biologian luokkaa valmistautuen henkisesti edessä olevaan kuivakiskoisuuteen. En uskonut opettaja Bannerin, joka oli älykkyydeltään korkeintaan keskitasoa, onnistuvan vetämään hatustaan mitään, mikä tulisi yllätyksenä sille, jolla oli kaksi lääketieteen tutkintoa.

Asetuin luokassa paikalleni ja päästin kirjani valahtamaan pöydälle – nekin olivat pelkkää rekvisiittaa. Niissä ei ollut mitään, mitä en olisi jo tiennyt. Olin ainoa oppilas, jolla oli oma pöytä. Ihmiset eivät olleet tarpeeksi fiksuja *tietämään*, että pelkäsivät minua, mutta synnynnäinen itesuojeluvaisto piti heidät loitolla.

Luokka täyttyi hiljakseen, kun ruokatunnilta lompsi oppilaita sisään. Nojasin tuolin selkään ja annoin ajan kulua. Toivoin jälleen, että olisin pystynyt nukkumaan.

Olin ajatellut uutta tyttöä, kun Angela Weber saattoi hänet luokkaan, joten hänen nimensä havahdutti minut.

Bella vaikuttaa ihan yhtä ujolta kuin minä. Tämä on sille takuulla tosi rankka päivä. Osaisinpa sanoa jotain... mutta päästäisin varmaan suustani jotain tyhmää.

Jess! Mike Newton ajatteli kääntyessään tuolillaan katsomaan luokkaan astuvia tyttöjä.

Mutta sieltä, missä Bella Swan seiso, ei kuulunut mitään. Minua harmitti ja lannisti se, että tila, jossa hänen ajatustensa olisi pitänyt olla, oli tyhjä.

Mitä jos *kaikkien* ajatukset lakkaisivat kuulumasta? Mitä jos tämä oli jonkinlaisen henkisen taantumän ensioire?

Olin usein toivonut voivani paeta kakofoniaa. Että olisin normaali – siinä määrin kuin minun oli mahdollista olla. Mutta nyt ajatus sai minut hätäntymään. Mikä minä olisin, jos en pystyisi siihen mihin pystyin? En ollut kuullutkaan, että niin voisi käydä. Päätin kysyä, tiesikö Carlisle siitä mitään.

Uusi tyttö käveli pöytien välistä ohitseni kohti opettajan pöytää. Tyttörukka. Ainoa vapaa tuoli oli minun vieressäni. Vedin vaistomaisesti kirjani kasaan pois pöydän toiselta puolelta. En uskonut hänen viihtyvän vierustoverinani. Hänellä oli edessä pitkä lukukausi – ainakin rällä kurssilla. Mutta kenties voisin hänen vierellään istuessani hätistää hänen ajatuksensa esiin piilosta... vaikken ollut ennen tarvinnut fysisistä läheisyyttä. Tuskinpa löytäisin mitään kuuntelemisen arvoista.

Bella Swan astui lämpimään ilmaan, jota virtasi ritilästä minuun päin.

Hänen tuoksunsa osui minuun kuin muurinmurtaaja, kuin räjähtävä kranaatti. Mikään mielikuva ei ollut kyllin raju ilmentämään tuntemukseni voimaa.

Muutuvin silmänräpäyksessä toisenlaiseksi. En ollut likimainkaan se ihminen kuin olin joskus ollut. Jäljellä ei ollut rahtuakaan siitä vähästä inhimillisyydestä, jonka suojaan olin vuosikaudet onnistunut naamioitumaan.

Olin peto. Hän oli minun saaliini. Koko maailmaan ei mahtunut muuta kuin tuo yksi ainoa totuus.

Silminnäkijöille ei ollut sijaa – pidin heitä jo sivullisina uhreina. Unohdin hänen ajatustensa arvoituksen. Ne olivat menettäneet merkityksensä, sillä hän ei enää ajattelisi niitä pitkään.

Olin vampyyri, ja hänen verensä oli makoisinta mitä olin haistanut yli kahdeksaankymmeneen vuoteen.

En ollut osannut edes kuvitella, että sellainen tuoksu olisi olemassa.

Jos olisin tiennyt, että oli, olisin ajat sitten lähtenyt etsimään sitä. Olisin kolunnut koko planeetan löytääkseni hänet. Saatoin vain unelmoida, miltä hänen verensä maistuisi...

Jano poltti kurkkuaani kuin tuli. Suuni tuntui rutikuivaksi paahtuneelta, eikä siihen erittynyt uusi myrkky lievittänyt tunnetta lainkaan. Mahaani väänsi nälkä, joka oli kuin janon kaikua. Lihakseni supistuivat valmistaen minua loikkaamaan.

Ei ollut kulunut täyttä sekuntiakaan. Hän astui edelleen samaa askelta, joka oli vienyt hänet tuulen ja minun väliin.

Kun hänen jalkansa kosketti lattiaa, hänen silmänsä kääntyivät minuun päin – liike oli selvästikin tarkoitettu vaivihkaiseksi. Katsemme kohtasivat, ja näin kuvastuvani hänen silmiensä peilistä.

Hänen kasvoillaan näkemäni järkytys pelasti hänen henkensä kriittisen hetken ajaksi.

Hän ei suinkaan auttanut asiaa. Samalla kun hän sisäisti ilmettäni, hänen poskiinsa levisi uudelleen verta ja iho alkoi punoittaa kauniimman sävyisenä kuin olin koskaan elämässäni nähnyt. Hänen tuoksunsa oli sakeaa utua aivoissani. Pystyin vaivoin ajattelemaan, niin paksua se oli. Vaistonni raivosivat, tempoivat sekavina hillintää vastaan.

Nyt hän käveli nopeammin, kuin olisi ymmärtänyt, että hänen oli syytä paeta. Kiire teki hänen liikkeistään kömpelöitä – hän kompastui ja horjahti, melkein kaatui edessäni istuvan tytön päälle. Haavoittuvana, voimattomana. Jopa hauraampana kuin ihmiset yleensä.

Yritin keskittyä kasvoihin, jotka olin nähnyt hänen silmistään, kasvoihin jotka tunnistin vastenmielisin tuntein. Hirviön kasvoihin, jotka asuivat sisälläni ja joita olin yrittänyt vuosikymmenien ajan nujertaa peräänantamattomalla itsekurilla. Kuinka vaivattomasti ne nyt ponnahtivatkaan pinnalle!

Tuoksu kieppui taas ympärilläni hajaannuttaen ajatukseni ja saaden minut melkein ponkaisemaan tuoilta.

Ei.

Tartuin toisella kädelläni pöydän reunaan yrittäen pidätellä itseäni tuolilla. Puu ei ollut tarpeeksi lujaa. Käteni mursi sen ja sain kourani täyteen tikkuista rouhetta. Sormien kuvio jäi pöydän reunaan.

Hävitä todisteet. Se oli perussääntö. Silotin kiireesti sormieni painamat rosot. Jäljelle jäi pelkkä lovi ja lattialle puusilppua, ja sen levitin hätäisesti kengälläni.

Hävitä todisteet. Sivulliset uhrit...

"NÄIN, MITEN HELPPOA OLISI LANGETA
RAKASTAMAAN BELLAA. SE OLISI KUIN
PUTOAMISTA, AIVAN YHTÄ VAIVATONTA.
SEN SIJAAN SE, KUN EN ANTANUT ITSENI
RAKASTUA HÄNEEN, OLI PUTOAMISEN
VASTAKOHTA – KUIN OLISIN KIIVENNYT
PYSTYSUORAA KALLIOSEINÄMÄÄ VUORO-
VEDOIN, NIIN RASKAASTI, ETTÄ VOIMANI
TUNTUIVAT YHTÄ VÄHÄISILTÄ
KUIN KUOLEVAISILLA."

KUN EDWARD CULLEN ja Bella Swan kohtasivat *Houkutuksessa*,
syntyi ikoninen rakkaustarina. Tähän mennessä fanit ovat
kuulleet vain Bellan osuuden tarinasta. Vihdoinkin lukijat
voivat kokea tapahtumat Edwardin näkökulmasta kauan
odotetussa rinnakkaisteoksessa *Keskiyön aurinko*.

Edwardin silmin tämä unohtumaton tarina koukkaa uusille,
synkemmille poluille. Bellan tapaaminen on kiehtovin ja
pelottavin asia, minkä Edward on koko pitkän vampyyrielämänsä
aikana kokenut. Hänen menneisyydestään ja syvimmistä
tunnoistaan paljastuu mitä lumoavimpia yksityiskohtia ja
samalla selviää, miksi Bellan kohtaaminen on hänen elämälleen
ratkaisevaa. Miten Edward voi seurata sydämensä tahtoa
tietäessään, millaiseen vaaraan rakkaus johdattaa Bellan?

9 789510 463246

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-46324-6